

předpisům se žalované nikde nevytýká. Než ani předpisu §u 1315 se žalovaná nemůže s úspěchem dovolávat. Nejde tu o otázku, pokud žalovaná ručí za škodu z cizích činů, podle 5. případu povinnosti k náhradě škody, o němž jednají §§ 1313—1318 včetně obč. zák. Tu jde o 6. případ povinnosti k náhradě škody, o škodu, jež vznikla stavbou, o čemž jedná zvláštní předpis §u 1319 obč. zák. Ten nevyžaduje, by žalovanému bylo dokázáno, že užil osoby nezdatné k opatření svých věcí, jak stanoví § 1315 obč. zák. pro ručení za cizí jednání, nýbrž žádá pro vyvinění žalovaného z ručení ze škody vzniklé stavbou, by on provedl důkaz, a to důkaz daleko obtížnější, že totiž užil veškeré péče potřebné k odvrácení nebezpečnosti, to jest podle materialii k III. novele občanského zákona, by provedl důkaz, že neopominul učiniti vhodná opatření, která podle poměrů a stavu věci lze rozumně očekávat. Vhodné opatření proti hrozícímu nebezpečnosti bylo v projednávaném případě, by pylon, který dávno před zříčením byl ztelně vadný, byl buď odstraněn aneb opraven tak, by se nezřítíl. Ani to ani ono žalovaná neučinila. Že by to vůbec nebylo bývalo možným neb alespoň že nemohlo podle poměrů a stavu věci rozumně býti požadováno, sama ani netvrdí. Z kterých jiných důvodů to neučinila, zda proto, že vady včas nepostřehla, či proto, že je nepokládala za nebezpečné, a co by byla musila podniknouti, by nebezpečnosti bylo včas odstraněno, zejména zda bylo nutným, aby budovu dala alespoň každý rok odborníkem ze stavebního odboru prohlédnouti, netřeba v tomto sporu řešiti. Stačí, že hrozícího nebezpečnosti neodvrátila, ačkoli jí to podle rozumného posuzování stavu věci bylo možným. Odvolací soud neposoudil tudíž věc po právní stránce mylně, uznáv odpovědnost žalované za žalobcovu škodu opodstatněnou.

Čís. 6043.

Výživné jest nemanželskému dítěti přiznati již ode dne následujícího vznesení návrhu, nikoliv teprve ode dne rozhodnutí, vyhovujícího návrhu.

(Rozh. ze dne 19. května 1926, R I 381/26.)

Návrhem ze dne 8. července 1924 domáhal se poručník nemanželského dítěte na soudě, by nemanželský otec byl přidržen platiti dítěti 150 Kč měsíčního výživného. Usnesením ze dne 22. února 1926 vyhověl soud první stolice návrhu potud, že přiznal dítěti výživné měsíčních 50 Kč počínajíc dnem 1. července 1924. Rekursní soud vyhověl rekursu nemanželského otce potud, že přiznal dítěti výživné počínajíc teprve 1. únorem 1926.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu poručníka změnil napadené usnesení v ten rozum, že jest nemanželský otec povinen platiti výživné počínajíc 9. červencem 1924.

D ů v o d y:

Usnesení rekursního soudu napadá poručník nezletilého Rudolfa E-a jen potud, pokud v něm bylo vysloveno, že měsíční výživné 50 Kč platiti má nemanželský otec Václav Sch. od 1. února 1926 a nikoli, jak soud první stolice uznal, od 1. července 1924. Dovolací rekurs poručníkův jeví se důvodným. Dle spisů učinil poručník nezletilého Rudolfa E-a již dne 8. července 1924 návrh, by nemanželský otec přidržen byl platiti výživné 150 Kč na nezletilého Rudolfa E-a od 1. července 1924. O tomto návrhu poručníkově bylo po konaném šetření soudem první stolice po výsledku poručníka dne 11. února 1926 dne 22. února 1926 rozhodnuto a nezletilému Rudolfu E-ovi přiznáno měsíčně výživné 50 Kč od 1. července 1924. Poněvadž právní účinky rozhodnutí o nároku na plnění vztahují se z pravidla zpět k onomu dni, kdy se ho řádným způsobem bylo domáháno, nevznikají tyto účinky teprve dnem rozhodnutí, nýbrž dnem, kdy nárok byl uplatněn. Dnem tím jest v tomto případě den po podání návrhu na přiznání výživného následující, t. j. den 9. července 1924. Správnost tohoto názoru plyne jednak z úvahy, že by jinak bylo zůstaveno dlužníkovi, by nevěcnými návrhy neb opravnými prostředky vznik své platební povinnosti podle libovůle oddaloval, jednak z předpisu Šu 232 c. ř. s. podle něhož ku zachování a přetržení lhůty stačí z pravidla podání žaloby na soudě. Pro názor tento svědčí též předpisy Šu 42 ex. ř. o odložení exekuce, sloužící k tomu, by účinek rozhodnutí o žalobách a jiných návrzích na zrušení exekuce byl pro případ jejich úspěchu zabezpečen již pro dobu ode dne jejich podání. V tomto případě jde sice o návrh vyživovací, o němž platí zásada, »že za minulost výživné žádati nelze,« přes to však nejde zde o nárok za dobu minulou, nýbrž o nárok za dobu budoucí počítajíc od doby, kdy návrh na přisouzení výživného u soudu byl podán. Není proto správným názor soudu rekursního, že ohledně výživného od 9. července 1924 do 1. února 1926 nejedná se o výživné za čas budoucí.

Čís. 6044.

Předpis Šu 527, druhý odstavec, c. ř. s. nepřichází v úvahu, bylo-li usnesení prvního soudu rekursním soudem zrušeno, avšak první soud neměl již rozhodovati o otázce, již se původní usnesení jeho týkalo, nýbrž měl nadále jednati ve věci samé.

Otázka, zda spor náleží před samosoudce či před senát, není otázkou příslušnosti soudu, nýbrž otázkou obsazení soudu (§ 477 čís. 2 c. ř. s.). Projednával-li samosoudce, ač věc patřila před senát, jest řízení před samosoudcem zmatečné, počínajíc prvým ústním líčením.

Žaloba má obsahovati též potřebně údaje, podle kterých bylo by možno posouditi, zdali a kterého ze tří případů uvedených v Šu 55 j. n. jest použiti a zda věc náleží před samosoudce či před senát.

Podle druhé věty Šu 55 j. n. odečítají se jen z a p r a v e n é částky, nikoliv však vzájemné aktivní položky druhé strany, třebaš započíta-